

PEDRA SECA

Xavier Gual

EMPRESARI @xaviergual

SENGLARS I VOLTORS DOMÈSTICS

Al meu imaginari infantil hi havia un monstre temut, perillós, pelut i relativament a l'abast. En la ment d'un noi de poble petit, amb boscos a tocar de casa, la imatge mental del porc senglar corrent per allà a prop se m'apareixia com una de les pitjors amenaces amb què em podia topar. Encara ara hi ha la temença popular, transmesa de generació en generació, respecte de la seva ferotge agressivitat cap als humans. Especialment se suposava que trobar-se amb una truja acompanyada dels seus fills era un risc terrible. Ningú dubtava que era un encontre de gran perill i amb seguretat aquella bèstia atacaria qui fos per defensar les seves cries. Com qualsevol mare protectora. Però, de fet, la primera vegada que en vaig veure una vaig tenir una certa decepció perquè l'havia imaginat gran i enorme, quasi com un ós a la mirada d'un

nen. Controlats els primers espasmes d'espant, el cert és que em va semblar un animal prou petit i més aviat prim respecte del que esperava. Des d'aquell dia i a poc a poc, crec que els vaig anar perdent la por. Després, sovint presents en la llunyania en dies de collida de bolets o caminades, la seves aparicions més freqüents acostumaven a ser en relats d'accidents de cotxe que provocaven i que encara provoquen, normalment amb danys aparatosos en els vehicles que hi topen i per sort quasi sempre amb danys lleus als conductors i als acompanyants. Segur que l'impacte d'un animalot compacte i d'una certa dimensió a alta velocitat ha de ser l'ensurt de la vida. El porc senglar és al capdamunt de la cadena tròfica de la nostra terra. I això significa entre altres coses que no té enemics ni depredadors més enllà de les intencions sempre amenaçadores

d'alguns humans respecte de qualsevol bestiola. Fins fa uns anys, només cridaven l'atenció dels caçadors i dels amants dels plats de caça, forts i contundents. Amb tot plegat, han passat de ser una espècie amenaçada a estar en expansió, a punt de ser una plaga amb totes les conseqüències. Els nostres boscos n'estan plens, no es veuen gaire perquè són un animal sobretot nocturn i semblava que evitaven, si podien, el contacte amb nosaltres. El seu creixement exponencial ha fet que a poc a poc s'hagin anat tornant paràsits de l'activitat humana, gregaris i pendents de les nostres deixalles, conreus i aliments al seu abast. Ben acostumats al nostre entorn urbà, han descobert que recercant en deixalles i restes diverses poden trobar fàcilment l'aliment que per obtenir-lo al mig del bosc hauran de córrer una bona colla de quilòmetres. Els més propers a Barcelona bai-

xen cap a ciutat des de Vallvidrera i sense manies rosseguen bosses, passant indolents pel costat dels veïns que també s'han habitat a la visita nocturna. Aquestes escenes que sempre sorprenden en una ciutat de milions d'habitants, són des de fa temps ben comunes a les viles de casa nostra. Al final, aquell vailet atemorit ha descobert que tot plegat era una llegenda urbana, falsa o magnificada perquè ningú recorda un cas d'agressió d'un senglar a una persona. Històries amb origen en temps medievals i, com en el cas dels taurons, la seva imatge de bèstia salvatge i amb uns ullals magnífics, ha resultat que no n'hi havia per tant. Tot i que ara arriben en bandades i depreden tot el que és comestible per a ells. Raïms de les vinyes, fruites d'arbres baixos i tot el que els queda a l'abast. L'única solució és delmar-los, o es convertiran en un problema més gran del que són ara. Els ca-

çadors disposats són insuficients i la seva carn tampoc és de consum tan general com seria necessari. Mentre les autoritats i els animalistes es mantenen silencis, haurem d'anar-nos acostumant que d'allà on sortia un gat, rere un grapat de brossa orgànica, ara ens hi apareguin un parell de raions amb la seva mare. I de bon matí, mentre ells dormen després d'una nit d'àpat de residus, en aixecar la vista cap al cel en algun pla rural amb masies i granges escampades a dojo, es poden veure sovint grups nombrosos de voltors fent cercles sobre meu, amb les seves ales enormes i el gep al coll, buscant esmorzar ben lluny de les muntanyes altes on sempre els havia ubicat. Com que de petit no en veia mai, encara no sé si m'he d'escapar o puc gaudir de la seva visió quan van baixant ben avall per veure quina mena d'animal comestible són.

Cartes

Les cartes han de ser mecanografiades, portar nom i cognoms de l'autor, signatura, adreça, telèfon i fotocòpia del DNI. No es poden signar amb pseudònim o inicials. Regió7 publica totes les cartes que rep, però l'espai és limitat i no sempre és possible publicar-les en un termini breu. Els textos de menys de 20 línies tenen preferència i els més llargs poden ser resumits. S'exclouen les cartes injurioses.

LES CARTES ES PODEN ENVIAR PREFERENTMENT PER CORREU ELECTRÒNIC, A L'ADREÇA cartesdirector@regio7.cat

Aldarulls a la plaça Catalunya de Manresa

MONTERRAT MAÑOSA I BOU. MANRESA

■ Vull exposar la problemàtica amb què ens trobem els veïns de la Barriada Saldes-Plaça Catalunya, sobretot els que passàvem estones al carrer i també a l'única terrassa que hi havia a la plaça Catalunya. L'ambient s'està degradant tant que de mica en mica anem deixant d'anar-hi i de gaudir de l'espai públic.

Baralles violentes, bicicletes, pilotes, gossos, incivisme total i força «maria». Pots arribar a «flipar-te» seient a la terrassa o anant pels carrers. El fet és que, des que es va autoritzar una nova terrassa a la plaça, vinculada a un establiment situat a l'avinguda Tudela, tot sovint hi ha baralles, crits i trucades a Mossos i Policia Local, que són ateses si és possible.

El diumenge 4 de setembre, al voltant de les 13.15 hores, hi va haver una baralla en què dues noies, clientes de la terrassa esmentada, eren a terra a la plaça a cops de puny, situació que semblava que es calmava però que tornaven a començar.

Vam trucar a la Policia Local i als Mossos, al cap de mitja hora encara no havia arribat ningú. Llavors va arribar una ambulància, sanitaris fent de policia i, segurament, els fets van acabar en res, però els usuaris de la plaça vam passar una estona molt desagradable i que podia haver suposat un perill per a algun ciutadà que volgués frenar la baralla.

No és ni de bon tros la primera baralla,

ni els primers crits que hem de suportar els del barri de tota la vida.

A més a més, la brutícia dels carres, els vehicles mal estacionats, la gent que passa pel carrer a la matinada cridant com si fossin les quatre de la tarda, les dosis de «maria» que anem ensumant dels balcons, són motius més que suficients per estar-ne, parlant fi, fins als nassos!

Ei! I quan veiem patrulles policials fent alguna ronda pel barri? No ho sé. De fet, deuen ser tots a Crist Rei.

Agraïment al personal de la Fundació Ampans

MARISA PEÑA GARCIA. MANRESA

■ El fet de tenir un fill discapacitat és de ben segur un dels cops més forts que et pot donar la vida. Et sents sol, perdut, diferent de la resta i exclòs d'una societat normalitzada. Durant aquests 13 anys que la Laia ha estat amb nosaltres, hem pogut cuidar-la i donar-li tot allò que ha necessitat, amb molt d'esforç, però sobretot gràcies a la Fundació Ampans.

Si estem contents de viure a Manresa, és per poder disposar d'una entitat com Ampans, ja que per desgràcia en moltes altres regions no tenen la possibilitat de disposar d'instal·lacions i equips especialitzats com els que nosaltres tenim aquí.

No tenim paraules per agrair l'atenció prestada a la nostra petita, des del primer fins a l'últim dels seus professionals, dia a dia, durant aquests deu anys que la Laia ha estat vinculada a l'entitat, hem rebut sem-

pre suport, entrega, atenció, afecte, dedicació, professionalitat, estima, comprensió, acompanyament...

Volem agrair molt especialment a tot el personal del Turó tot l'amor que ens heu donat, i diem amor perquè el que vosaltres feu, com vosaltres cuideu, tan ben fet, no pot tenir un altre nom que amor.

A tots els professionals que formeu aquesta gran família que és la Fundació Ampans, gràcies per la tasca que feu dia a dia i, sobretot, gràcies per existir.

Balcons que ignoren l'estelada

LLUÍS ALAVEDRA TORRELLA. MONISTROL DE MONTERRAT

■ La façana de l'ajuntament de Monistrol de Montserrat té nombrosos balcons de mides diferents. El de més llargària s'emplaça sobre el portal principal on hi ha els tres pals per penjar-hi les banderes. Aquests balcons tenen molta història i les han vist de tots colors. Són testimonis de festes majors, fires, mercats, jocs, tertúlies, manifestacions...

Ens podrien explicar moltes coses de la vida que transcorre a la plaça que tenen al davant, però poques, molt poques, de relacionades amb l'estelada. Ens podran dir com a molt que, algun cop, en un dels seus balcons hi van penjar una petita estelada, i que ho saben perquè era igual que la que oneja al pal de la plaça de la Font Gran, però hi va ser pocs dies. És així com reconeixen que es tracta d'una estelada, perquè ningú els ho ha explicat.

Desconeixen per què cada deu i onze de setembre es fan actes reivindicatius per la llibertat de Catalunya.

Desconeixen per què alguns balcons veïns mostren amb orgull l'estelada per aquestes dates. Desconeixen també que l'origen d'aquesta reivindicació es remunta al 1714.

Però sí que saben que dels onze representants polítics que hi ha actualment a l'Ajuntament nou pertanyen a partits a favor de la independència, cinc d'ERC i quatre de l'antiga CiU, ara PDC. Saben que per les eleccions municipals del 24 de maig del 2015 els caps d'aquestes dues formacions polítiques van signar un acord amb l'Assemblea Nacional Catalana on es comprometien a fer el necessari per al procés d'emancipació de Catalunya. També saben que aquest Ajuntament forma part de l'Associació de Municipis per la Independència arran d'una queixa feta pública per un veí que va deixar en evidència, per una part, les excuses reiterades d'Esquerra, i per l'altra, la passivitat de Convergència. I també saben que fa tretze anys que governa Esquerra al municipi, i que en tot aquest temps l'estelada s'hi ha vist comptades vegades.

Sabent tot això no entenen com no poden lluir orgullosos l'estelada durant tot l'any i, amb més incomprensió per la seva part, com no ho poden fer l'11 de setembre. Una gran senyera és tot el que hi hem trobat. No entenen l'actitud dels representants d'Esquerra i de Convergència que, essent ara majoria, no els engalanen amb l'estelada. Un any més els balcons de l'ajuntament de Monistrol de Montserrat s'han resignat a viure despullats la història del nostre país.